ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1 P. O. Box E – 35

PREHĽAD
VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie V./2021
Senát II

Nález:

spisová značka	**II. ÚS 249/2020**
populárny názov	ROEP - oprava vecných pochybení
sudca spravodajca	Ľuboš Szigeti
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	06.05.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Skutočnosť, že možnosť vykonania opráv údajov schváleného ROEP viaže zákon na lehotu, dokazuje, že ustanovenie § 7 ods. 6 zákona č. 180/1995 Z. z. nemá na mysli opravu chýb v písaní, ale opravy vecného charakteru. Kým totiž možnosť opráv chýb v písaní nie je v Správnom poriadku viazaná žiadnou lehotou, oprava vecných chýb je možná len v zákonom stanovenej lehote. Oprava vecných pochybení je totiž zásahom do ústavného princípu právnej istoty danej právoplatným rozhodnutím.
skutkový stav a základné fakty	Rozhodnutím okresného úradu z 20. marca 2018 boli zmenené údaje schváleného registra obnovenej evidencie pozemkov (ďalej len „ROEP“) v neprospech sťažovateľa tak, že vlastníctvo k majetkovej podstate zapísanej v konkurznej podstate úpadcu (obchodná spoločnosť v konkurze) zmenil na vlastníctvo iných subjektov (tretích osôb). Proti rozhodnutiu okresného úradu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré bolo rozhodnutím okresného bolo zamietnuté. Rozhodnutie okresného úradu ako žalovaného napadol sťažovateľ všeobecnou správnou žalobou podanou krajskému súdu. Rozsudkom krajského súdu bola žaloba sťažovateľa zamietnutá. Kasačná sťažnosť podaná sťažovateľom proti rozsudku krajského súdu bola ústavnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu zamietnutá.
z odôvodnenia	Pri aplikácii citovaných všeobecných ústavnoprávnych východísk na daný prípad treba predovšetkým konštatovať, že najvyšší súd sa vo svojej argumentácii obmedzil na gramatický a teleologický výklad dotknutých zákonných ustanovení, pričom celkom opomenul ústavnoprávne aspekty posudzovania

	intertemporálneho ustanovenia § 29b ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z., a to konkrétne z hľadiska ústavnoprávnych princípov zákazu pravej retroaktivity a rešpektovania a ochrany legálne nadobudnutých práv. V tomto smere treba nepochybne prisvedčiť sťažovateľovi namietajúcemu, že najvyšší súd nevykonal test ústavnosti výkladu intertemporálneho ustanovenia z hľadiska už uvedených ústavnoprávnych princípov. Z pohľadu ústavného súdu sa javí ako rozhodujúce, že právoplatným skončením konania o schválení ROEP a zápisom jeho výsledkov do katastra nehnuteľností bolo ustálené majetkovoprávne postavenie sťažovateľa ohľadom jeho nehnuteľností uvedených v rozhodnutí o schválení ROEP. Došlo k tomu podmienene s tým, že v lehote do troch rokov nebude rozhodnuté o zmene zápisu údajov registra do katastra nehnuteľností. Sťažovateľ teda v súlade s právnym stavom daným v inkriminovanom čase nadobudol právny nárok na to, aby po márnom uplynutí trojročnej zákonnej lehoty sa stali údaje vyplývajúce z právoplatného rozhodnutia o schválení ROEP konečnými a záväznými. Z ústavnoprávneho hľadiska sa javí ako neprípustné odňať sťažovateľovi tento jeho nadobudnutý nárok (právo), resp. ho obmedziť do minulosti tým, že k nadobudnutiu nároku dôjde (vzhľadom na neskoršiu zmenu príslušného ustanovenia) až po uplynutí lehoty piatich rokov. Ako to už bolo uvedené, s prvou námietkou vo svojich dôsledkoch úzko súvisí ďalšia námietka, podľa ktorej rozhodnutím o zmene údajov schváleného ROEP bol porušený zákon aj v tom, že vzhľadom na znenie dôvodovej správy k novele sa možnosť opravy mala týkať iba zrejmých nesprávností, nie teda vecných zmien. Podľa názoru ústavného súdu túto námietku sťažovateľa nemožno považovať za dôvodnú. Hoci text príslušnej časti dôvodovej správy novely indikuje, že ustanovenie § 7 ods. 6 zákona č. 180/1995 Z. z. má na mysli možnosť opráv chýb písania, naproti tomu z príslušnej časti dôvodovej správy k vládnemu návrhu zákona č. 419/2002 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov, vyplýva v súvislosti s novým znením § 7 ods. 6 zákona č. 180/1995 Z. z. zavádzajúcim možnosť opravy schváleného ROEP v trojročnej lehote, že *„Diferencovaný postoj k spôsobu odstraňovania chýb vyskytujúcich sa v schválených alebo už zapísaných registroch zo strany správnych orgánov vyžaduje prijatie zásadného a vecného prístupu k riešeniu danej problematiky. Oprava chýb v údajoch o právnych vzťahoch vnesených do operátov katastra nehnuteľností zápisom rozhodnutia o schválení registra cestou žalôb o určení vlastníctva sa vzhľadom na vyťaženosť orgánov justície javí ako spoločensky neúnosné. Oprava chýb cestou rozhodnutia správneho orgánu, ktorý rozhodnutie vydal, a jeho následným zápisom v katastri nehnuteľností predstavuje najoptimálnejší a z časového hľadiska najprijateľnejší postup.“*. Inými slovami, autentický výklad nového inštitútu opravy zápisu údajov schváleného ROEP indikoval možnosť týchto opráv ako opráv vecných nesprávností. Správnosti uvedeného výkladu nasvedčuje aj ustanovenie § 47 ods. 6 Správneho poriadku, podľa ktorého chyby v písaní, v počtoch a iné zrejmé nesprávnosti v písomnom vyhotovení rozhodnutia správny orgán kedykoľvek aj bez návrhu opraví a upovedomí o tom účastníkov konania. Toto ustanovenie dopadá vzhľadom na § 1 ods. 1 Správneho poriadku aj na konanie podľa zákona č. 180/1995 Z. z., keďže tento zákon nemá vlastné ustanovenie o oprave zrejmých nesprávností, resp. aplikáciu Správneho poriadku nevylučuje.

	Podľa názoru ústavného súdu aj skutočnosť, že možnosť vykonania opráv údajov schváleného ROEP viaže zákon na lehotu, dokazuje, že ustanovenie § 7 ods. 6 zákona č. 180/1995 Z. z. nemá na mysli opravu chýb v písaní, ale opravy vecného charakteru. Kým totiž možnosť opráv chýb v písaní nie je v Správnom poriadku viazaná žiadnou lehotou, oprava vecných chýb je možná len v zákonom stanovenej lehote. Oprava vecných pochybení je totiž zásahom do ústavného princípu právnej istoty danej právoplatným rozhodnutím. V konečnom dôsledku predchádzajúce úvahy týkajúce sa charakteru opravy údajov schváleného ROEP výrazne posilňujú tézu, podľa ktorej vydaním právoplatného rozhodnutia o schválení ROEP a zápisom jeho údajov do katastra nehnuteľností dostal sťažovateľ záruku (získal právny nárok), že novovytvorený stav po troch rokoch už nebude možné revidovať a stane sa stavom konečným. Vychádzajúc zo všetkých už uvedených skutočností došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale tiež jeho práva na majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 102/2012 z 2. mája 2012 nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 36/95 z 3. apríla 1995 nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 38/99 z 23. júna 1999
súvisiace právne predpisy	zákon č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces pozemok, pozemkové právo retroaktivita práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo vlastniť majetok

spisová značka	**II. ÚS 18/2021**
populárny názov	Prípustnosť dovolania - rozhodnutie o trovách
sudca spravodajca	Peter Molnár
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	15.04.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Pri posudzovaní prípustnosti dovolania proti uzneseniu krajského súdu o nároku na náhradu trov konania najvyšší súd neaplikoval § 420 písm. f) CSP ústavne súladným spôsobom, keď dovolanie sťažovateľky odmietol ako neprípustné dospejúc k záveru, že nejde o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.
skutkový stav a základné fakty	V konaní vedenom na okresnom súde sa žalobcovia domáhali proti sťažovateľke v procesnom postavení žalovanej vypratania nehnuteľnosti. 0Okresný súd prvým výrokom napadnutého uznesenia konanie zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcami, druhým výrokom vrátil žalobcom súdny poplatok a tretím výrokom priznal žalobcom spoločne a nerozdielne proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Okresný súd pritom vychádzal z toho, že

	sťažovateľka procesne zavinila zastavenie konania, pretože sa z bytu, ktorého vypratania sa žalobcovia domáhali, dobrovoľne vysťahovala. Sťažovateľka napadla výrok o náhrade trov konania odvolaním, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ho potvrdil a zároveň priznal žalobcom spoločne a nerozdielne náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu a žalobcom priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Sťažovateľka uplatnila dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Zmätočnosť videla v tom, že jej nebolo doručené vyjadrenie žalobcov k jej odvolaniu. Napriek tomu, že ho žalobcovia doručili po uplynutí sudcovskej lehoty, odvolací súd ho bral do úvahy a priznal zaň žalobcom náhradu trov konania. Najvyšší súd odmietol dovolanie z dôvodu jeho procesnej neprípustnosti a vyslovil záver, že potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania nie je ani rozhodnutím vo veci samej ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí.
z odôvodnenia	Ústavný súd považuje námietku sťažovateľky, že prípustnosť dovolania podľa § 420 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania najvyšší súd neposudzuje jednotne, za dôvodnú. V uznesení č. k. 6 Cdo 160/2017 z 28. februára 2018 (R 73/2018) najvyšší súd vyslovil, že „uznesenie odvolacieho súdu o náhrade trov konania nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí v zmysle ustanovenia § 420 CSP, i keď odvolací súd o náhrade trov konania rozhodol samostatným uznesením vydaným až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej“, a z uvedeného dôvodu dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné. V uznesení č. k. 2 Cdo 97/2017 z 31. mája 2018 najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je nielen prípustné, ale tiež dôvodné, a z uvedeného dôvodu zrušil rozsudok odvolacieho súdu vo výroku o trovách odvolacieho konania a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Aj z čl. 2 ods. 1 a 2 CSP vyplýva, že ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Bez potreby citácie z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel ústavný súd po jeho preskúmaní k záveru, že najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľky proti napadnutému uzneseniu krajského súdu neaplikoval § 420 písm. f) CSP, pokiaľ ide o prípustnosť dovolania ústavne súladným spôsobom.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
kľúčové slová	aplikácia právnych noriem-ústavne nesúladná trovy konania dovolacie dôvody-zmätočnosť práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu súd-procesný postup

spisová značka	**II. ÚS 37/2021**

populárny názov	Porušenie princípu kontradiktórnosti konania
sudca spravodajca	Jana Laššáková
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	21.04.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Okresný súd v konaní týkajúcom sa trov konania postupom, ktorým o sťažnostiach smerujúcich proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka rozhodol napadnutým uznesením bez toho, aby tieto poslal sťažovateľke na vyjadrenie, porušil princíp kontradiktórnosti ako aj s ním spojený princíp rovnosti zbraní.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka bola uznesením okresného súdu v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov ustanovená ako znalecká organizácia, ktorej úlohou bolo ocenenie majetku patriaceho do BSM. V ústavnej sťažnosti sťažovateľka dôrazne poukazovala na rozsah a štruktúru majetku komplikovaný stav (niektoré nehnuteľnosti v čase znaleckého skúmania neexistovali), ako aj na neochotu strán konania poskytnúť potrebnú súčinnosť. Zároveň uviedla, že v priebehu konania síce boli vypracované doplnenia znaleckých posudkov (celkom bolo znaleckých posudkov, avšak výlučne z dôvodu aktualizácie, keďže konanie v merite veci trvalo dlhší čas. Konanie vo veci samej bolo napokon zastavené. Nárok na znalečné bol sťažovateľke priznaný rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka v zmysle vyúčtovania. Na základe podaných odvolaní (v zmysle vtedy platného Občianskeho súdneho poriadku) zo strany žalobkyne aj žalovaného okresný súd rozhodol ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením tak, že sťažovateľke bolo znalečné priznané v nižšej sume. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že sudkyňa zmenila výšku znalečného na podklade podaných odvolaní a po opätovnom preskúmaní.
z odôvodnenia	Ústavný súd po preskúmaní námietok sťažovateľky dospel k záveru, že námietka porušenia princípu kontradiktórnosti a s ňou spätého princípu rovnosti zbraní je opodstatnená, preto v okolnostiach posudzovanej veci dospel k záveru, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k neprípustnému zásahu do základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva vyjadriť sa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pri rozhodovaní o tejto sťažnosti vychádzal z už citovanej judikatúry ESĽP a Súdneho dvora Európskej únie, ako aj z vlastnej rozhodovacej činnosti (napr. III. ÚS 147/2020, III. ÚS 109/2020). Za rozhodujúce skutočnosti považoval pritom to, že proti napadnutému uzneseniu okresného súdu nie je prípustný ani riadny, ani mimoriadny opravný prostriedok, teda tento zásah do princípu kontradiktórnosti, ako aj rovnosti zbraní nebolo možné zhojiť v nasledujúcom odvolacom, prípadne dovolacom konaní (m. m. III. ÚS 109/2020, III. ÚS 147/2020), ďalej to, že v dôsledku sťažností bolo pôvodné uznesenie okresného súdu vydané vyšším súdnym úradníkom výrazne zmenené v neprospech sťažovateľky, a tiež to, že ústavný súd nezistil relevantný a zásadný dôvod na to, aby sa v civilnom konaní, ktoré je v zásade kontradiktórne, uplatnila výnimka z tohto princípu v konaní, v ktorom sa rozhoduje o subjektívnych právach a povinnostiach. Ústavný súd nemohol akceptovať obranu okresného súdu spočívajúcu v argumentácii, že znalec nie je procesnou stranou, ako aj hospodárnostikonania, pretože, vychádzajúc z povahy konania o sťažnosti, nevidel zásadný rozdiel medzi ním a konaním o opravnom prostriedku v rámci Civilného sporového

	poriadku, kde sa princíp kontradiktórnosti uplatňuje v určitom vymedzenom rozsahu. Skutočnosť, že tento prostriedok nápravy je pomenovaný ako sťažnosť (či odvolanie v čase platnosti Občianskeho súdneho poriadku), berúc do úvahy znenie čl. 9 CSP, ktorý ustanovuje, že strany majú právo oboznámiť sa okrem iného s návrhmi protistrany a vyjadriť k nim svoje stanovisko v rozsahu, ktorý určí zákon, v spojení so skutočnosťou, že Civilný sporový poriadok žiadny rozsah vyjadrenia protistrany v danom prípade nestanovuje, ešte podľa názoru ústavného súdu neznamená, že z ústavnoprávneho hľadiska nemusí byť zabezpečená rovnosť zbraní a kontradiktórnosť v minimálnom rozsahu (v súlade s princípom hospodárnosti konania, pozn.), keďže sa v okolnostiach posudzovanej veci rozhodovalo o rozsahu povinnosti náhrady trov konania, resp. znalečného (obdobne ŠTEVČEK, FICOVÁ, BARICOVÁ, MESIARKINOVÁ, BAJÁNKOVÁ, TOMAŠOVIČ a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár.* Praha : C. H. Beck, 2016. s. 878, 879.). Aj námietku sťažovateľky týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd vyhodnotil ako dôvodnú. Okresný súd totiž zmenil rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka o výške znalečného s negatívnym dopadom na sťažovateľku (bez toho, aby mohla predniesť protiargumenty), avšak súdom určený „reálny časový fond 115 hod.“ žiadnym spôsobom neodôvodnil.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	rozsudok Komisia/Írsko a i. z 2. 12. 2009, C89/08 P, Zb. s. I11245, už citovaný bod 55, ako aj bod 56 rozsudok ESĽP z 6. 2. 2001 vo veci Beer proti Rakúsku, č. 30428/96, body 18 – 21, rozsudok zo 7. 1. 2005 vo veci Baumann proti Rakúsku, č. 76809/01, bod 48 rozsudok ESĽP z 31. 5. 2001 vo veci K. S. proti Fínsku, rozsudok ESĽP z 28. 6. 2001 vo veci F. R. proti Švajčiarsku rozsudok ESĽP z 18. 2. 1997 vo veci Niderost-Huber proti Švajčiarsku, sťažnosť č. 18990/91, body 27 a 29, rozsudok ESĽP z 13. 1. 2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
kľúčové slová	trovy konania-náklady konania znalec, znalecký posudok princíp a zásady (zjednotenie pojmov)-kontradiktórnosť rozhodnutie-odôvodnenie

spisová značka	**II. ÚS 87/2021**
populárny názov	Oneskorene podané dovolanie
sudca spravodajca	Ľuboš Szigeti
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	21.04.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Najvyšší súd, ktorý odmietol dovolanie sťažovateľa ako oneskorene podané, v dôsledku postupu, ktorým opomenul aplikovať účinnú a pre vec relevantnú právnu normu zákon č. 62/2020 Z. z, sťažovateľovi odoprel prístup k dovolaciemu súdu.

skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ podal dovolanie proti rozsudku krajského súdu. Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením jeho dovolanie odmietol ako oneskorene podané, pretože ho podal po uplynutí 2-mesačnej lehoty na podanie dovolania. Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že najvyšší súd opomenul aplikovať § 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej choroby COVID-19 v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré predpisy, podľa ktorého odo dňa účinnosti tohto predpisu, t. j. od 27. marca 2020 do 30. apríla 2020, lehota na podanie dovolania neplynula v súhrne 35 dní. V dôsledku čoho, došlo k predĺženiu zákonom stanovenej lehoty na podanie dovolania, ktoré malo byť následne najvyšším súdom posúdené ako podané včas.
z odôvodnenia	Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či bolo zo strany najvyššieho súdu správne posúdené plynutie lehoty na podanie dovolania sťažovateľa. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd celkom zjavne opomenul aplikovať účinnú a pre vec relevantnú právnu normu zákona č. 62/2020 Z. z., ktorej účelom je v dôsledku mimoriadnych opatrení súvisiacich s pandemickou situáciou zabezpečiť účinnú ochranu práv účastníkov konaní prerušením plynutia procesných lehôt v období od 27. marca 2020 do 30. apríla 2020. V dôsledku tohto opomenutia najvyšší súd nesprávne vyhodnotil včasnosť podania dovolania, čím bez opory v platnom práve odoprel sťažovateľovi prístup k dovolaciemu súdu. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že napadnutým uznesením bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu). Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté uznesenie porušuje označené základné právo sťažovateľa, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ho zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie najvyššiemu súdu (bod 2 výroku tohto nálezu). Jeho úlohou v ďalšom konaní bude dôsledne rešpektovať platnú a účinnú právnu úpravu o prerušení plynutia lehôt v súvislosti s pandémiou Covid-19, posúdiť včasnosť podania dovolania v kontexte tejto právnej úpravy a o veci opätovne rozhodnúť.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
kľúčové slová	lehota-plynutie lehota-zachovanie lehoty dovolanie-dovolacie konanie práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu

spisová značka	**II. ÚS 147/2021**
populárny názov	Posúdenie prípustnosti dovolania
sudca spravodajca	Ľuboš Szigeti
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález

dátum rozhodnutia	12.05.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Námietku sťažovateľa spočívajúca v tvrdení, že bol na náhradu škody v prospech poškodeného zaviazaný (v rovnakej sume ako sťažovateľ) aj jeho spolupáchateľ, avšak právoplatným rozsudkom vydaným v samostatnom konaní t. z. námietku existencie dvoch právoplatných rozsudkov umožňujúcich poškodenému vymáhať škodu duplicitne (a teda prípadne získať bezdôvodné obohatenie), možno považovať za námietku nesprávneho použitia hmotnoprávneho ustanovenia, v tomto prípade príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa náhrady škody spôsobenej spoločným konaním viacerých škodcov. Povinnosťou najvyššieho súdu je na takto ponímanú námietku uplatnenú ako dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) časti vety pred bodkočiarkou Trestného poriadku primerane reagovať.
skutkový stav a základné fakty	Rozsudkom okresného súdu bol sťažovateľ uznaný vinným z prečinu podvodu v spolupáchateľstve podľa § 221 ods. 1 a 2 v spojení s § 20 Trestného zákona a bol mu za to uložený trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov s podmienečným odkladom na skúšobnú dobu dvoch rokov. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bol zaviazaný na čiastočnú náhradu škody poškodenému, pričom so zvyškom nároku na náhradu škody bol poškodený podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázaný na civilný proces. Rozsudkom krajského súdu bol rozsudok okresného súdu zrušený vo výroku o treste, pričom sa zároveň upustilo od uloženia súhrnného trestu sťažovateľovi vo vzťahu k ďalšiemu právoplatnému rozsudku okresného súdu. Podľa názoru krajského súdu okresný súd nepochybil, pokiaľ zaviazal sťažovateľa uhradiť poškodenému čiastočnú náhradu škody, pričom so zvyškom nároku odkázal poškodeného na civilný proces. Uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté. Podľa názoru najvyššieho súdu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku vyplýva možnosť podať dovolanie, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť.
z odôvodnenia	Sťažovateľ vychádza z toho, že existencia dvoch samostatných exekučných titulov umožňuje poškodenému získať náhradu škody v rozsahu dvojnásobne prevyšujúcom skutočnú výšku škody, resp. potenciálne tak získať bezdôvodné obohatenie. Ústavný súd k tomu poznamenáva, že z pohľadu tejto námietky nevidí nijaký zásadný rozdiel medzi danou situáciou (existenciou dvoch samostatných exekučných titulov vydaných v osobitných konaniach) a štandardnou (obvyklou) situáciou, keď sa vedie spoločné trestné konanie proti všetkým spolupáchateľom a títo sú (uno actu) spoločne a nerozdielne adhéznym výrokom rozsudku zaviazaní nahradiť poškodenému spôsobenú škodu. Ani v tejto situácii totiž poškodenému nič nebráni v tom, aby si náhradu škody v prisúdenej výške vymáhal od každého zo spolupáchateľov. Pokiaľ pritom vymôže od viacerých spolupáchateľov celkove sumu, ktorá prevyšuje ustálenú výšku škody, získava bezdôvodné obohatenie. Podľa ustanovenia § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak škodu spôsobí viac škodcov, zodpovedajú za ňu spoločne a nerozdielne. Podľa ustanovenia § 439 Občianskeho zákonníka kto zodpovedá za škodu spoločne a nerozdielne s inými, vyporiada sa s nimi podľa účasti na spôsobení vzniknutej škody. Z citovaných ustanovení sa dá vyvodiť, že Občiansky zákonník špecificky upravuje iba situáciu, v ktorej niektorý zo spolupáchateľov (spoluškodcov) je

	presvedčený, že poškodený vymohol od neho sumu vyššiu, než aká by zodpovedala jeho účasti na spôsobení vzniknutej škody. Vyrovnania sa môže v takomto prípade domáhať od ďalšieho spolupáchateľa (ďalších spolupáchateľov). Neexistuje špecifická úprava, ktorá by v prípadoch solidárnej zodpovednosti riešila vzájomný vzťah medzi páchateľom (spolupáchateľom) na jednej strane a poškodeným na strane druhej. Na túto situáciu sa totiž vzťahujú iba všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení. Napokon považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že z ústavnoprávneho hľadiska je akceptovateľný právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého vzhľadom na ustanovenie § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka aj v prípade, keď bola povinnosť nahradiť škodu uložená v samostatnom trestnom konaní aj ďalšiemu spolupáchateľovi, ide ex lege stále o solidárnu zodpovednosť oboch takýchto páchateľov, pričom poškodený môže požadovať uspokojenie celého priznaného nároku na náhradu škody od ktoréhokoľvek z nich. Možno dospieť k záveru, že hoci najvyšší súd na uplatnenú dovolaciu námietku nereagoval, v konečnom dôsledku (z materiálneho hľadiska) označené práva sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru neporušil. Preto ústavnej sťažnosti nebolo možné vyhovieť.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	spolupáchateľstvo náhrada škody (ujma) práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu

Uznesenie:

spisová značka	**II. ÚS 247/2021**
populárny názov	Špecifikácia dovolacieho dôvodu
sudca spravodajca	Ivan Fiačan
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	06.05.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 11 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 12 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Nadobudnutie vlastníckeho práva vyvlastnením v sebe poníma rôzne čiastkové právne otázky. Tie je potrebné v rámci odôvodnenia prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP identifikovať a uviesť, v čom spočíva nesprávnosť ich právneho posúdenia, čo v sebe bude spravidla zahŕňať aj právne posúdenie, ktoré dovolateľ považuje za správne.
skutkový stav a základné fakty	Žalobca podal na okresnom súde proti sťažovateľovi ako žalovaného v 2. rade žalobu o určenie vlastníckeho práva k pozemku. Prvé dva rozsudky okresného súdu boli rozhodnutím krajského súdu zrušené. V poradí tretím rozsudkom okresný súd žalobe vyhovel a určil žalobcu ako vlastníka nehnuteľnosti evidovanej na sťažovateľa. Okresný súd dospel k záveru,

	že vyvlastňovacie rozhodnutie v prospech žalobcu je platné, a v prípade, ak by aj vyvlastňovacie rozhodnutie platné nebolo, žalobca mal nadobudnúť spoluvlastnícky podiel k spornej parcele vydržaním. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom, ktorým potvrdil v poradí tretí rozsudok okresného súdu a s právnym posúdením okresného súdu sa stotožnil. Proti nemu podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku. Z obsahu dovolania vyplýva, že napádal jednak rozhodnutie o trovách konania, ako aj právne posúdenie vyvlastnenia. Najvyšší súd dovolanie odmietol. Vo vzťahu k podanému dovolaniu uviedol, že dovolateľ v jeho obsahu nevyplýva právna otázka, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a jej vymedzenie teda nezodpovedá požiadavkám v zmysle § 432 CSP.
z odôvodnenia	Sťažovateľ sa v dovolaní domáhal „posúdenia práv z vyvlastňovacieho dekrétu“. V dovolaní veľmi nekonzistentne popisoval svoju nespokojnosť s rozhodnutím s tým, že je toho názoru, že zistenia súdu prvej inštancie sa *„nezakladajú na pravde“*. Vo všeobecnosti namietal aj to, že nedostal *„zrozumiteľné a jasné vysvetlenie“*. Medziiným poukazoval na reláciu Slovenského rozhlasu o zaberaní poľnohospodárskej pôdy a represáliám proti kulakom s tým, že je potrebné vnímať situáciu aj v kontexte minulej doby. Namieta, že súd si nevyžiadal konkrétne stanovisko podložené príslušnými listinami od žalobcu, a tým ho znevýhodnil. Žalobca podľa sťažovateľa neuniesol dôkazné bremeno, lebo presne chronologicky nepredložil listiny, a s poukazom na ne neuviedol jednotlivo a vzájomne súvisiace doklady tak, aby preukázal postupnosť pri oprávnenom nadobudnutí vlastníckych práv. Podľa ústavného súdu sťažovateľ v dovolaní skutočne nevymedzil dovolací dôvod dostatočne. Z dovolacej narácie sťažovateľa nemožno identifikovať, ktorá konkrétna právna otázka bola nesprávne právne posúdená. Nadobudnutie vlastníckeho práva vyvlastnením v sebe poníma rôzne čiastkové právne otázky. Tie je potrebné v dovolaní identifikovať a uviesť, v čom spočíva nesprávnosť ich právneho posúdenia, čo v sebe bude spravidla zahŕňať aj právne posúdenie, ktoré dovolateľ považuje za správne. Preto možno súhlasiť s najvyšším súdom, že len samotné spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu pri právnom posúdení nezodpovedá predpokladom prípustnosti dovolania v zmysle § 432 v spojení s § 421 CSP. Ak najvyšší súd potom dovolanie odmietol, konal v súlade s CSP. Z uvedeného zároveň vyplýva, že sťažovateľ sám obsahom svojho dovolania znemožnil, aby bola jeho právu poskytnutá ochrana. Ústavný súd už apeloval na strany konania (ich právnych zástupcov – advokátov), aby vyvinuli čo najväčšiu snahu o vymedzenie dovolacieho dôvodu tak, ako to prikazuje § 432 ods. 2 CSP. Snaha strán (advokátov) by mala smerovať k tomu, aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne, s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť. Strana konania (advokát) týmto vymedzením začína svoj dialóg s najvyšším súdom ako najvyššou súdnou autoritou, a preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho posúdenia spornej právnej otázky. V opačnom prípade vystaví svojho klienta možnosti odmietnutia dovolania podľa § 447 písm. f) CSP (I. ÚS 115/2020). Treba pripomenúť, že ústavný súd sa stavia proti prehnane formálnemu posudzovaniu vymedzenej právnej otázky. Aj preto apeluje na najvyšší súd, aby sa snažil autenticky porozumieť dovolateľovi – jeho textu ako celku. Na druhej strane však nemôže dotvárať vec na úkor procesnej protistrany (I. US 336/2019). Napriek tomu je potrebné uzavrieť, že právna otázka v tejto veci skutočne nebola vymedzená tak, ako to požaduje CSP.
použité odkazy na	nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 115/2020 z 30.

relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	septembra 2019 nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. US 336/2019 z 9. júna 2020
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
kľúčové slová	vlastníctvo-určenie vlastníckeho práva dovolacie dôvody opravný prostriedok

spisová značka	**II. ÚS 256/2021**
populárny názov	Porušenie práva na obhajobu
sudca spravodajca	Ľuboš Szigeti
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	12.05.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 8 ods. 2
analytická právna veta	Za daného procesnoprávneho stavu [keď najvyšší súd rozhodujúcu námietku nepovažoval za naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, čo sťažovateľ nespochybnil] mal sťažovateľ správne (vzhľadom na jeho pretrvávajúci právny názor o porušení zásady totožnosti skutku) smerovať podanú ústavnú sťažnosť (aj) proti odvolaciemu uzneseniu krajského súdu. Totiž z ustanovenia § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby) vyplýva, že na rozdiel od dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odvolací súd má širšiu možnosť skúmania námietky porušenia práva obhajoby, keďže jeho právomoc v tomto smere nie je zúžená na porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom ako v prípade dovolacieho súdu.
skutkový stav a základné fakty	Prokurátor doručil okresnému súdu obžalobu na sťažovateľa pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) v súvislosti s § 138 písm. j) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom vo výroku obžaloby, z ktorého však vyplývalo, že sťažovateľ mal zadovažovať omamné látky nielen dvom osobám konkretizovaným v skutkovej vete, ale aj ďalším osobám v nej konkrétne neuvedeným. Skutková veta podanej obžaloby teda v skutočnosti zodpovedala právnej kvalifikácii zločinu podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona, a nie právnej kvalifikácii obzvlášť závažného zločinu podľa odseku 2 tohto ustanovenia. Na základe uvedeného prokurátor na hlavnom pojednávaní zmenil skutkovú vetu obžaloby s privolením okresného súdu a (okrem iného) v obžalobe doplnil mená a priezviská ďalších osôb, ktorým mal sťažovateľ podľa takto zmenenej obžaloby zadovažovať omamné látky. Sťažovateľ sa proti tomuto postupu ohradil a požiadal o odročenie pojednávania za účelom jeho prípravy. Rozsudkom okresného súdu bol sťažovateľ uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) v spojení s § 138 písm. j) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom vo výroku rozsudku (v ktorom sa uvádzajú ako viacerí koneční spotrebitelia pervitínu). Podľa názoru okresného súdu modifikácia obžaloby navrhnutá prokurátorom nie je v rozpore s Trestným

	poriadkom, keďže totožnosť skutku zostala zachovaná. Uznesením krajského súdu bolo odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu zamietnuté. Ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.
z odôvodnenia	Z pohľadu ústavného súdu sa javí ako podstatné, že najvyšší súd túto námietku sťažovateľa subsumovanú pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu) vyhodnotil s poukazom na konštantnú judikatúru tak, že *„o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu... Takáto situácia nenastala“*. Inými slovami, jadro argumentácie najvyššieho súdu spočíva v názore, podľa ktorého porušenie obhajobných práv spôsobom namietaným sťažovateľom bez ďalšieho nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V tejto súvislosti je podstatné, že sťažovateľ uvedený rozhodujúci právny záver najvyššieho súdu v podanej ústavnej sťažnosti nijako nenapáda a nepokúša sa ho vyvrátiť či aspoň spochybniť. Absentuje teda základný argumentačný podklad zo strany sťažovateľa, ktorý by ústavnému súdu umožňoval vyslovený záver najvyššieho súdu preskúmať. Sťažovateľ sa namiesto toho sústreďuje na ďalšiu argumentáciu najvyššieho súdu, ktorý obiter dictum sa námietkou porušenia povinnosti zachovať totožnosť skutku zaoberal a dospel k záveru, že totožnosť skutku bola zachovaná. Za daného procesnoprávneho stavu [keď najvyšší súd rozhodujúcu námietku nepovažoval za naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, čo sťažovateľ nespochybnil] mal sťažovateľ správne (vzhľadom na jeho pretrvávajúci právny názor o porušení zásady totožnosti skutku) smerovať podanú ústavnú sťažnosť (aj) proti odvolaciemu uzneseniu krajského súdu č. k. 3 To 106/2019-834 z 24. septembra 2019. Totiž z ustanovenia § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby) vyplýva, že na rozdiel od dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odvolací súd má širšiu možnosť skúmania námietky porušenia práva obhajoby, keďže jeho právomoc v tomto smere nie je zúžená na porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom ako v prípade dovolacieho súdu. Sťažovateľ však podanú ústavnú sťažnosť takto nesmeroval. Ústavný súd obiter dictum uvádza, že z ústavnoprávneho pohľadu možno akceptovať argumentáciu okresného súdu, podľa ktorej v danom prípade neprichádzalo do úvahy vznesenie obvinenia pre ďalší čiastkový skutok, pretože išlo len o úpravu skutku na základe vykonaného dokazovania v prípravnom konaní, teda na základe zistenia, že sťažovateľ predával drogu aj ďalším osobám, čo mení právnu kvalifikáciu. Je to tak preto, že z uznesenia o vznesení obvinenia (a rovnako z obžaloby) vyplývali síce konkrétne iba mená Procházku a Jurovatého, avšak s tým, že sťažovateľ predával pervitín aj ďalším nekonkretizovaným konečným spotrebiteľom. Skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, teda výslovne počítal s tým, že ide o pokračovací delikt skladajúci sa z viacerých čiastkových útokov (nielen v súvislosti s Procházkom a Jurovatým), ktoré sa potom v priebehu dokazovania konkretizovali, resp. upresňovali.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov

kľúčové slová	trestný čin trestné konanie práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :
Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.